

ONEZIME!

MARTIN K.

(Tursko, červen 2011)

Hodně mě dnes oslovilo slovo pro děti o Onezimovi. Co myslíte, že mě na něm zaujalo? ... Sám Onezim! Hlavně mě zaujalo to, že Onezim se jmenoval Onezim. Jeho jméno mluvilo o cíli, o povolání, které měl mít. Onezim znamená „užitečný“. Chtěl bych obrátit náš zrak na tuto myšlenku. Nemyslím si, že Onezim byl nazýván Onezimem až ve chvíli, kdy byl užitečný. Nevěřím, že Bůh čeká, až budou věci dobré nebo dokonalé, a teprve potom se na ně dívá jako na dobré nebo dokonalé. Bůh stvořil svět a navzdory všemu zlému, co mělo do světa přijít, řekl: „Je to dobré.“ Není to o tom, že by byl naivní a nevěděl, co se stane. Že by řekl: „Je to dobré,“ a najednou by se to sesypalo a on na to: „Jejda! To jsem asi nevyčítal, zas tak dobré, jak jsem si myslel, to není.“ A řekl by: „Není to úplně tak dobré, zmýlil jsem se.“ Ani to není tak, že by Bůh věřil v pozitivní vyznávání a navzdory okolnostem prohlašoval, že věci jsou jinak, než jsou. Existují takoví lidé. Připálí řízek, ale vezmou ho a dají na stůl. Všichni na něj koukají a říkají: „Vždyť je spálený na uhel!“ „Není spálený, je v pořádku,“ tvrdí ti lidé. A tak ho jedí a před každým soustem prohlašují: „Jsi v pořádku, maso.“ To je nesmysl, o tom nemluví. Ne-skrýváme svůj zrak před fakty, která nejsou dokonalá. Na druhou stranu na ně svůj zrak neupíráme. Upíráme ho na cíl, na záměr, který Bůh má.

Potřebujeme se dívat na věci v naději a ve víře v Boží slovo víc než skrze skutečnosti a okolnosti, jaké v tu chvíli jsou. To je velmi důležité, protože okolnosti vás tahají pořád. Pořád si žádají pozornost. V podstatě otravují. Okolnosti neustále žádají, abychom se na ně dívali. Čím víc se na ně budeme dívat, tím víc je budeme mluvit. A když je budeme mluvit, tak je budeme tvořit. I když vlastně naše okolnosti nejsou zase tak negativní, tak se takovými stanou. Naše okolnosti totiž nejsou z pohledu celého příběhu nutně negativní. Ale můžeme je „doprorokovat“ do konce v špatném i v dobrém slova smyslu. Například: „Nalomenou třtinu nedolomí.“ (Mt 12:20) My ji ale můžeme dolomit, když budeme zdůrazňovat její nalomenost. Snad se vás to nedotkne, ale nalomení jsme všichni. Pro

vás, kteří si myslíte, že jste dolomená třtina, mám dobrou zprávu. Není tomu tak. Jste pouze nalomená třtina. A pro ty z vás, kteří mají pocit, že jsou úplně v pohodě, tak o tom pochybuji. Myslím, že chodíme s Bohem dost dlouho na to, aby si to někdo myslel. Takže z tohoto pohledu je to dobrá zpráva, která nám říká, že nalomenou třtinu nedolomí. Nedoprorokuje ji do plnosti. Jak se píše, „*aby, což zkulhavělo, do konce se nevyvinulo*“. (Žd 12:13)

Věřím, že Bůh s námi má jistý záměr, plán, a nějak nás vidí. To je velmi důležité. Boží slovo říká: „*A poznáte pravdu, a pravda vás vysvobodí.*“ (Jan 8:32) Přemýšlel jsem nad tím a věřím, že poznáme pravdu, a pravda nás vysvobodí. Pojdme se na to podívat. Pravdu o čem? Ano, o Bohu, ale také o sobě. Ještě jedna věc. O druhých? O ďáblu? Ano, chtěl bych to trochu zobecnit. Nejenom na lidi, ale i na věci okolo. O světě? Řekl bych o okolnostech. O jiných lidech a také o okolnostech. Pro přehlednost to raději napíšu.

Poznáte pravdu:

- o Bohu
- o sobě
- o druhých lidech
- o okolnostech

Poznáte-li pravdu o Bohu, o sobě, o druhých lidech a o svých okolnostech, tak vás ta pravda osvobodí. Nechci teď filozofovat o tom, co je pravda. Ale co je to pravda? Respektive, tato otázka je už sama o sobě chybně. Kdo je to pravda? měl bych říct. Ježíš Kristus. Jak to spojíme? Poznáte-li Ježíše Krista o sobě? Co

to znamená? To nedává úplně smysl, že? Zkuste mi pomoci. Poznáte Pravdu neboli poznáte Jeho náhled. Poznáte, co vidí o Bohu, o sobě, o jiných a o okolí. To vás osvobodí. Budete svobodní.

Zkusme si to teď otočit. Budete-li setrvávat v bludu, ve lži o Bohu, o sobě, o jiných a o svém okolí, nebudete svobodní. Budete spoutaní. Budete otroci. Čím budete svázaní? Odsouzením. Strachem. Závistí. Zlobou. Hořkostí. Zavržením. Nedůvěrou. Podezíráním. Neláskou. Soběstředností. Sebeláskou. Neodpuštěním. Zavržením. Pýchou. Tolik záleží na tom, jestli poznáme pravdu, jestli žijeme v pravdě, anebo si necháváme svůj pohled. Anebo pohled, který jsme od někoho přejali. Možná jsme přijali slovo rodičů, prarodičů, této země, kamaráda nebo nekamaráda. Nebo jsou to pomluvy samého ďábla, který nás neustále bombarduje lží. V tomto ohledu nás neustále bombarduje lží a uvádí nás do vší té nesvobody, protože jsme nepřijali a nepoznali pravdu. Slovo „poznat“ má v Bibli velmi intimní nádech. Adam poznal Evu, a Eva porodila dítě. To

není tak, že se někde potkali. Děti se neplodí tak, že by šel okolo a řekl: „Jé, to je ona.“ Poznání je navštívení, poznání je určitým způsobem intimní vztah. Je to trávení času a obejmutí se s pravdou, takže není žádná bariéra mezi mnou a pravdou. Nedržím si žádnou rezervu. Trávíme spolu čas. Stejným způsobem ale můžeme trávit čas s bludem. Neboli se lží. Můžeme se v ní kochat. Zaobírat se jí. Neustále o ní přemýšlet a povídat si o ní mezi sebou. Ideálně doma. Neustále o někom blud a lež posilovat. Povzbuzovat se ve lži. Přitom se máme povzbuzovat v pravdě!

Můžeme se povzbuzovat ve lži. O čem? O sobě, o Bohu, o někom jiném nebo o okolnostech, o okolí. Někdy to potřebujeme spojit a uděláme z toho jeden balíček. Jeden „velkoblud“. Protože tak jak se díváme mylně na Boha, tak se začneme dívat špatně na sebe. Tím pádem se nutně potřebujeme začít špatně dívat na ostatní, aby nás to tolik nesoudilo. Skrze to interpretujeme okolnosti jinak než skrze pravdu. Nám ale Bůh klade na srdce, abychom i v situacích, které jsou nalomená třtina nebo když něco zkulhavělo, prorokovali opak. Prorokovali život. Mluvili život. Abychom svými skutky dělali kroky k posílení, ne k dolomení.

Nejsme naivní. My si nalomeniny připouštíme a uvědomujeme. Ale naše úloha je až do samého konce vidět naději, prorokovat naději a činit kroky v naději. Jaká bude moje role v situaci, která je tíživá a má špatné okolnosti? Může být taková, že budu činit kroky, které co nejvíce vytvoří prostředí, které pomůže daný problém vyřešit.

Onezim byl zprvu neužitečný služebník. Nemusíme se dohadovat, jestli byl, nebo nebyl, Pavel to píše. „Tobě byl někdy neužitečný.“ (Filem 1:11) To znamená, že udělal něco zlého nebo neužitečného, ale přesto na něj Filemon volal: „Pojď sem, Onezime!“ neboli: „Pojď sem, užitečný služebníče!“ Rodiče, jestli vám mohu v tomto ohledu něco položit na srdce, prorokujte svým dětem, to co vám o nich říká Bůh. Ne to, co vám o nich říká ďábel. Všichni jsme v tom dětském slově slyšeli, že jméno Onezim znamená prospěšný, výnosný. Z pohledu byznysu by člověk řekl: nesoucí profit. Zisk. Výnosný. Výnosný obchod. Takže rodiče, Bůh vám něco řekl o vašich dětech. Pokud ne, tak číňte pokání a ptejte se Ho. Ptejte se Boha na svoje děti. A to jim pak prorokujte. Prorokujte jim naději a jednejte s nimi v naději. Jednejte s nimi ve víře, že se to při nich naplní. Vytvořte takové prostředí, aby mohly dojít a dozrát.

Co bylo řečeno o stromu, který nenesl ovoce? Nejdřív ho okopu, pohnojím. Vytvořte maximální možné, nejlepší prostředí, které pomůže

a dopustí přinést dobré ovoce. Udělejte všechno, co je ve vašich silách, abyste dětem prorokovali a jednali s nimi. Je toho hodně. Mnoho lidí v dospělosti vyznalo, že to mohlo být jedno jediné slovo, které jim rodič v dětství řekl, které způsobilo zásadní problém nebo požehnání. Mohlo to být zlořečenství, které rodič ve frustraci, zlobě nebo hněvu vyřkl. Dábel čeká na určité slovo, aby mu dalo sílu. Bratří, jste proroci. Byli jste povoláni a pomazáni Bohem na proroky. Vaše slovo má daleko větší váhu, sílu a autoritu než slovo bezbožníka. Prorokujte dětem život! Vizte život a mluvte o životě. To se týká rodičů vůči dětem. Tam to mám nejvíc na srdci.

Druhá věc se týká manželů vůči manželkám a manželek vůči manželům. Nevím, jestli je tady někdo, kdo má vždycky a v každém případě dokonalé a idylické manželství. Ve chvílích, kdy se nám nezdá něco dokonalého, se na to díváme jako na nalomenou třtinu. Je potřeba, abychom ji nedolomili. Abychom se na to podívali pohledem, kterým to vidí Bůh, a zjistili pravdu i v této věci. Jinak se nám stane, že nás naše mluvení a dívání se na věci vtáhne do „dolomení“.

Stejně tak se to týká i církve. Jsou lidé, kteří dodnes žijí v bludu. Ve lži. A neumí si to žádným způsobem ověřit, protože jejich lež se už stala tělem. A přebývala mezi nimi. Ta lež se buduje a buduje a stává se tak velkou, až se stává „pravdou“. V tu chvíli ti lidé žijí v naprosté nesvobodě. V naprosté povázanosti.

Věřím tomu, že Bůh nám dal určitou moc a určitý pohled. Jednou z věcí, kterou mi Bůh poslední dobou hodně mluvil do různých okolností, byl příběh o Abrahámovi a Lotovi. Abrahám se dělil s Lotem a říkal mu: „Vyber si, kam půjdeš.“ Lot se sebral a šel dolů. Šel dolů k Sodomě. Rád bych to přečetl. Je to ve 13. kapitole Genesis, od 8. verše: *„Řekl tedy Abram k Lotovi: Nechžt', prosím, není nesnáze mezi mnou a tebou, a mezi pastýři mými a pastýři tvými, poněvadž muži bratří jsme.“* Jak říkáme po moravsku, „šak sme chlapi“. *„Zdaliž není před tebou všechna země? Odděl se, prosím, ode mne. Půjdeš-li na levo, já na pravo se držeti budu; pakli půjdeš na pravo, na levo se držeti budu. Pozdvih tedy Lot očí svých, spatřil všechnu rovinu vůkol Jordánu, kteráž před tím, než Hospodin zkazil Sodomu a Gomoru, všechna až k Ségor svažována byla, jako zahrada Hospodinova, a jako země Egyptská. I zvolil sobě Lot všechnu rovinu Jordánskou, a bral se k východu; a tak oddělili se jeden od druhého. Abram bydlil v zemi Kananejské, ale Lot přebýval v městech té roviny,*

podav stanů až k Sodomě.“ To je první dělení. To znamená, že Lot sešel dolů na rovinu, na planinu, a Abrahám vyšel na kopec. Ještě si přečteme o Lotovi verš z 2. Petrovy 2:8: *„Ten zajisté spravedlivý, bydliv mezi nimi, den ode dne hleděním i slyšením spravedlivou duši nešlechetnými jejich skutky trápil.*“ Co tím chci říct? Někdy se zabydlíme uprostřed věcí, které jsou špatně. Ať už jsem to já sám, moje okolí, moje děti, manželka, sousedka nebo nadřízený. Rozhodneme se, že sestoupíme na jejich rovinu. Na rovinu okolností a problémů. A bydlíme mezi nimi. Bydlíme mezi těmi okolnostmi a celou dobu se jimi sytíme a zabýváme. To, že mezi nimi bydlíme, znamená, že o tom mluvíme, stále nám to přichází na mysl a formuje nás to. Sestoupili jsme na rovinu problémů. Pak zjistíme, že jim celou dobu věnujeme energii, podporujeme je, a mimo jiné se trápíme. A ještě k tomu jsme spravedliví. Minimálně do času, než se stane, že nás to pohltí a zbaví spravedlnosti.

Zůstáváme do určité míry spravedliví, ale jsme utrápení. Trápíme se a soužíme svoji duši neustálým hleděním na to, co všechno je špatně, a nejsme svobodní. Nepoznali jsme pravdu, nepoznali jsme, jak se na to dívá Bůh. Jaký je Boží pohled na okolnosti. A tak pokud máte pocit, že jste spravedliví, sevření uprostřed zlého národa a uprostřed zlých okolností, všechno je špatně a nic se nedaří, dejte si pozor, jestli náhodou nejste Lot a nesešoupili jste na rovinu Lota. Zatímco Abrahám, aniž by to ignoroval, vylezl na kopec. Kdo byl schopen s těmi věcmi dělat víc? Abrahám, nebo Lot?

Někdy máme pocit, že tomu musíme být nablízku, že se tou věcí musíme zaobírat. Může to být moje vlastní tělo. Nemoc. Může to být moje ne zcela dobře fungující dítě. Může to být můj ne úplně dokonale fungující vztah. Vztah v církvi. Anebo církev jako taková. Anebo práce. Víte, Lot dlouho nevydržel být za bránou. Chodil do Sodomy totiž na trh a k holiči, do servisu nechat spravovat auto, a najednou toho byl součástí. Byl toho součástí a trápilo ho to. Místo aby svoji mysl věnoval Bohu, tak co dělal? Trápil ji. *„Bydliv mezi nimi, den ode dne hleděním i slyšením spravedlivou duši svou nešlechetnými skutky jejich trápil.*“ Pro spravedlivou duši je trápení den ode dne na to hledět a slyšet o tom. Neustále si to dávat před oči a naslouchat tomu.

Co dělal Abrahám den co den? Pásl stáda a trávil čas s Hospodinem. Byl Hospodinovým přítelem, konverzoval s Bohem. Proč vím, že byl přítelem Hospodinovým? Protože s ním trávil čas a protože to o něm Bůh

řekl. (Jak 2:23) Představte si, bratří, že Bůh všeho vesmíru, který roztáhl nebesa, tento Bůh chce něco udělat a říká: „Přece nemůžu něco udělat, aniž bych to oznámil svému příteli.“ (Gen 18:17) O Lotovi se tam vůbec nemluví. Abrahám měl s Bohem takový vztah, že Bůh by neudělal tak zásadní věc, aniž by to šel Abrahámovi říct. V dnešní době by člověk řekl, že zvedl telefon a zavolał mu: „Chystám se, Abraháme, dštít na Sodomu a Gomoru.“ Bůh věděl, že když půjde za Abrahámem, tak nejenže má Abrahám spravedlivé srdce, že je spravedlivý z víry, ale že mezitím netrápil svoji duši a měl milosrdenství a shovívavost.

Víte, co se stane, když vidíte nepravost? Víte, co se s vámi stane? Zhrubne vám srdce. Bůh moc dobře věděl, že se musí s Mojžíšem dohodnout ještě dřív, než Mojžíš uvidí, co se dole pod horou děje. Mojžíš nic nevěděl. A tak toho Bůh rychle využil a říkal mu: „Ty, Mojžíši, já ten lid zahladím a z tebe udělám nový národ.“ A Mojžíš, hnut jsa milosrdenstvím a milostí, říkal: „To nemůžeš, to přece nemůžeš takhle udělat.“ A začal se za lid přimlouvát. (Ex 32:10-13) Začal se přimlouvát. Bůh si pomyslel: „Tak se povedlo,“ a řekl: „Dobře, na základě tvého slova tedy ne.“ Myslíte si, že Bůh potřeboval, aby Ho Mojžíš přemluvil? Ne. Bůh potřeboval, aby Mojžíš vyřkl svou přimluvu, aby mu to potom Bůh mohl vrátit zpátky. Tak Mojžíš sešel dolů, a když viděl, co se děje, řekl: „No to snad není možné!“ A Bůh v tuhle chvíli odpověděl: „Ne, Mojžíši, předtím jsi mi tady něco řekl.“ Rozumíte, co tím myslím?

Jakmile se člověk začne neustále zaobírat problémy, tak mu zhrubne srdce. Abrahám byl celou dobu na kopcích, ale ne, že by to nevěděl. Bůh k němu mluvil. A v tu chvíli byl tím, který se přimlouvá. Nebyl ten frustrovaný, který se na to neustále dívá a říká: „Bože, už je znič, to už dál nejde,“ ale dokázal se na to podívat způsobem plným naděje a milosrdenství. Byl to Abrahám, který dvakrát zasáhl. Jednou, když byl Lot zajat, tak Abrahám seběhl z kopce a pobil Lotovy nepřátele. Měl sílu a autoritu vytrhnout Lota z překerní situace a vydobyl všechno, co vydobýt mohl. (Gen 14:12-16) Podruhé zasáhl, když měla být zničena Sodoma. Skrze modlitbu vytáhl Lota ze Sodomy.

To znamená, že když poznáme pravdu a budeme chodit ve svobodě, tak ta pravda nejenže vysvobodí nás, ale skrze nás vysvobodí mnohé. My se totiž staneme pravdou. To si můžu dovolit říct jenom tady, jinde bych byl vykázán. Budeme mít takové obecenství s pravdou, že se pravdou staneme. Potom všechno, co z našich úst bude vycházet, bude pravda. Ale

pravda není to, že Tursko je vesnice ve středních Čechách. To není žádná pravda. To je pouhopouhá skutečnost, fakt. Pravda je moc. Pravda je svoboda. Pravda je autorita. Někdy pravdu zaměňujeme. Litera zabíjí. Když řeknu skutečnost: „No, drahoušku můj, dcero má, nejsi zrovna nejkrásnější.“ Je to pravda? To není pravda, i kdyby to faktem bylo. Někdy to zaměňujeme a myslíme si, že když někomu řekneme pravdu o něm, že ho to vysvobodí. Budete chodit okolo a říkat si pravdu? To ale není pravda. I ďábel citoval Ježíši Písmo. Nic jiného neřekl, jen citoval Bibli. A přitom to byl blud, protože by to vedlo do smrti. Když tedy mluvíte, staňte se pravdou, která vysvobodí a přinese život. Prorokujte pravdu, volejte: „Onezime!“ i v situaci, kdy to tak není. Prorokujte jako Filemon. Nakonec se to stane a vy zjistíte, že jste stejně měli pravdu. I kdyby vám někdo do té doby říkal: „Prosím tě, co to mluvíš?“ Odpovězte: „Já mluvím pravdu. Skrže víru.“

Poznejte pravdu, poznejte ji, seznamte se s ní, skamaráďte se s ní. Mějte s ní vztah, ptejte se, jak to vidí Abrahám z kopce, z nadhledu. Kristýnka občas přijde a říká mi o nějaké situaci, o nějaké skutečnosti. Já nemám tolik času, tak se lidi naučili volat nebo psát mojí manželce. A tak mi někdy povídá jednu věc za druhou. A já říkám: „Kristýnko, musíme vylézt na kopec. Jinak samým slyšením a věděním budeme trápit svoji spravedlivou duši. Já to neunesu, neumím to ani vyřešit, ale znám někoho, kdo to umí. Pojďme tu věc přinést Hospodinu a netrapme se tou záležitostí. Musíme to dát Hospodinu. Protože jinak se za prvé utrápíme, za druhé tomu nepomůžeme a stejně nebudeme mít moc a sílu to změnit.“

Lot byl nakonec rád. Spravedlivá duše způsobila, že se dostal ven. Ale přišel o manželku, přišel o byznys, o majetek, o všechno. I o spravedlivé potomstvo. Víme, že z Lota jsou Amonitští a Moábští. Lot neměl žádnou moc. Neměl žádnou autoritu. Naopak všechno ztratil. Když si někdo dělá věci po svém, ať už je to Izmael nebo Lot, tak potom celá další generace se s tím musí trápit. Někdy zdánlivě spravedlivá věc způsobí velký problém. I s Izmaelem to vypadalo, že „naplníme Boží zaslíbení“.

A tak vám chci říct, bratří, netrapte svoji duši neustálým hleděním a slyšením těch nepravostí nešlechetných. Raději ji upněte na Hospodina. Syťte se Kristem. Syťte se životem. Prorokujte život, prorokujte naději, chod'te v naději, čiňte naději, poznejte naději. Obejměte ji. Naučte se vidět, jak vidí věci Bůh. Některým z vás bych řekl: vymaňte se. Utečte.

Lidé mají někdy pocit, nikdy neprokázaný a nebiblický, že když budou nějaké věci blízko, tak jí mohou pomoci. To není, nebyla a nebude pravda. Vytrhněte se. Vymaňte se. Utečte. Vystupte na hory. Haleluja! Jediný způsob, jak můžete mít autoritu a té věci pomoci, je, že budete nahoře. Že nebudete trápit svoji duši, ale budete nahoře na kopci s Bohem.

Jde o to, že vystoupíte o rovinu výš a díváte se na věci Božím pohledem. Naučíte se s Bohem mluvit: „Hospodine, jak vidíš tu situaci Ty? Jak vidíš moje manželství? Jak vidíš moje dítě, mou práci, jak vidíš církev, tohoto bratra či sestru? Hospodine, jaký je Tvůj pohled?“ Víte, co se stane? Bůh vás najednou pozdvihne. Stalo se mi to mnohokrát. Viděl jsem to v nějakém filmu – lidé jsou na dvorku a kamera vás vytáhne, zvedne, a vidíte dvorek, vesnici nebo město a celé okolí. Všechno se najednou změní. Mně se to také někdy stane. Řeším nějakou situaci, nějakou zásadní věc v práci. Může se vám stát, že jste něco špatně koupili, prodali nebo nasmlouvali, a pak zjistíte, že přijdete o sto, dvě stě tisíc korun. Najednou se nacházíte uprostřed problému. Ale když se zeptáte Boha, jak to vidí, tak vás Bůh vytáhne nahoru a řekne: „Rozhlédni se.“ Rozhlédnete se, uvidíte Boží pohled, Boží bohatství, Boží moc a autoritu, Boží schopnost, uvidíte všechny Boží služebníky, Mojžíše, Ježíše, všechny lidi, kteří obětovali svůj život, bojovali za pravdu – a najednou je vaše situace tak malá a malicherná. Tak řešitelná. Tak překonatelná. Tak plná naděje. A jen co do vás Bůh vlije naději, tak řekne: „Co vidíš? Co jsem schopen udělat?“

Víte, ta situace s Abrahámem mi přijde vtipná. Bůh u nich stojí, vidí, jak se dělí a říká: „To je legrace, oni si to tady rozdělují...“ Pojd'me zpátky do 1. Mojžíšovy 13:12: „*Abram bydlil v zemi kananejské, ale Lot přebýval v městech té roviny, podav stanů až k Sodomě. Lidé pak Sodomští byli zlí, a hříšníci před Hospodinem velicí.*“ To je pravda. „*I řekl Hospodin Abramovi, když se oddělil od něho Lot: Pozdvihni nyní očí svých, a pohleď z místa, na němž jsi, na půlnoci a na poledne, i na východ a na západ.*“ Co je půlnoc a poledne? Sever a jih. Takže na sever, na jih, na východ, na západ. „*Nebo všecku zemi, kterouž vidíš, tobě dám a semeni tvému až na věky.*“ I kdyby ses toho chtěl zbavit, stejně je to tvoje. Někdy uděláme krok a něčeho se vzdáme. Přijdeme o to. Ale stejně o to nejde přijít. Někdy se bojíme něco pustit ze své ruky. Tu a tam nás opustí nějaký bratr a Bůh říká: „Pusť to. Vždyť to držím já.“

Chtěl bych nás povzbudit, abychom nebydlili na rovině. Abychom nebyli, když se vrátím do 2. Petrovy, jako Lot. Spravedlivý Lot od těch prostopášníků nešlechtným obcováním trápený. Abyste, bratří, nebyli ztrápení nešlechtným obcováním. Protože „*ten zajisté spravedlivý, bydliv mezi nimi, den ode dne hleděním i slyšením spravedlivou duši nešlechtnými skutky jejich trápil*“. Bratří, pusťte to! Předajte to Hospodinu, získejte Jeho pohled. S Bohem uděláte daleko víc a vyřešíte to. Bůh si vás použije. Předali jste to Hospodinu, a najednou jste ti nejpoužitelnější. Můžete letět jako orel, který se vznáší a dívá se na krajinu. Najednou vidí nějakou situaci, Bůh mu dá pokyn, během krátkého okamžiku je dole a dokáže situaci vyřešit. Protože máte moc, máte sílu a autoritu v Kristu. Bůh vám promluví, a vy to řeknete. Když k vám Bůh nemluví, tak stejně víte, že žádnou moc nemáte. Víte, že tím neustálým slyšením a hleděním jste do dneška nic nedokázali. Je to pravda? Přihlaste se prosím vás, komu z vás se podařilo obcováním uprostřed okolností a situací spasit církve? Nebo své okolí? Komu se to povedlo?

Když vás někdo volá, abyste si to šli poslechnout znovu a znovu, chovejte se jako Nehemiáš: Já to nechci ani poslouchat. Život mi to nepřidá, spíše ubírá, nepoznal jsem v tom pravdu o sobě. Rozmělňuje a rozředuje mi to pravdu o Bohu, lže mi to o mně, nedává mi to naději a víru, bere mi to sílu jít, sílu vítězit, lže mi to o jiných. Lže mi to o jejich motivech, lže mi to o naději. O tom, co dělají a proč to dělají. Víte, co jsem se už všechno dozvěděl o sobě? Co jsem všecko udělal, proč jsem to udělal a s jakým záměrem jsem to udělal? Tak si říkám: To mě lidi tak neznají? To mě lidi tak moc neznají? Ale upřímně řečeno, mně tolik nevadí, co o mně říkají, ale je mi jich líto. Když se někdo neustále sytí něčím takovým, a vy víte, že to není pravda, a ten člověk přitom na základě toho jedná a ničí si život, tak je mi to moc líto. Říkám si: Kdybys tak s námi mohl chvíli bydlet a vidět, jak přemýšlíme a co děláme. Kdybys tak někdy mohl vidět, jakým způsobem fungujeme a co se reálně děje. Když někdy ty věci slyším, říkám si: Kdyby se aspoň zeptali. Přijď se zeptat, abys to viděl, abys mohl být ve svobodě, a nemusel být v bludu, který tě může stát život.

Včera na cyklistickém výletě jsem tu a tam někomu z dětí, ale i z dospělých, položil ruku na záda a tlačil ho. A to se pak dozvíte: „Ten Martin, vždycky když nemohl, tak se k někomu přifařil, chytil ho za krk a normálně se nechal táhnout!“ Když se to dozvím, říkám si: To snad

vůbec není možné! Nejde o mě, ale o to, že se ti lidé trápí a souží přemýšlením o takových věcech a bere jim to život. Říkám si: Chudák, on se zavřel sám se sebou a s ďáblem a v hlavě se mu to celé odpoledne točí a točí a točí a trápí se a trápí něčím, co ani není pravda. A pak ještě jde a trápí ostatní. Bratří, pozdvihněte své oči jako Abrahám. Nevěřte tomu, že když budete uprostřed těch věcí a budete to neustále poslouchat, že to přidá života vám nebo komukoliv dalšímu nebo že to ve vás stvoří moc s tím něco dělat. Opak je pravdou.

Bratří, naučte se rozjet na kopec. Naučte se volat jménem Onezim. Už mnohokrát jsem zmiňoval příběh z Písni písní o mladici. „Co s ní uděláme? Je čas milování, a přitom říkají, že je mladá a nemá prsí.“ To mluví o nezralosti. Ale ona vyznává: „Prsy mé jako věže,“ což mluví o plné zralosti. „Tak jsem před očima milého mého.“ (Pís 8:8-10) Bůh vás vidí jinak, než vás vidí okolí. Svět vás vidí jako neužitečného služebníka. Možná to v tu chvíli dokazujete každým svým skutkem. Ale Bůh vás vidí jako Onezima. Bůh vás vidí na konci příběhu. I v určité fázi života apoštola Pavla nebylo o co stát. Nebo Petrova. Nebo mého.

Možná vám to bude připadat směšné, ale s někým jsme se bavili o pýše, a já jsem tvrdil, že jí moc netrpím. Netrpím pýchou. Protože si o sobě nemyslím nic dobrého. Zním svoji rodinu. Zním své okolnosti. Zním i sebe. Nevěřím tomu, že jsem ve své podstatě dobrý člověk. Jenom Bůh mě zachránil a udělal mě užitečným. Nevěřím, že bych bez Božího zásahu dokázal vychovat děti nebo mít svou rodinu. Neříkám to jako náboženský výrok. Opravdu nevěřím tomu, že bych dokázal svůj život žít spravedlivě. Nikomu v mé rodině se to nepovedlo. Kde bych bral tu drzost si myslet, že bych na tom byl jinak? Tím, že člověk má nějaké schopnosti, může způsobit o to větší zkázu. Rozumíte? Zcela jistě bych ublížil mnohým blízkým lidem. Jsem o tom naprosto stoprocentně přesvědčen. Opravdu si to vnitřně myslím. V tu chvíli mě to zbavuje jakéhokoliv pocitu pýchy. Protože vím, co jsem a co bych byl bez Krista. Tehdy člověk přijme správný pohled, realitu věci. Nic si o sobě nena-mlouvá. Na druhou stranu jsem přijal plné odpuštění. Plné odpuštění v Kristu, plnou novou nadějí a vděčnost za to, že mi Bůh nedopustil. To není o tom, že Bůh shlédl z nebe a říkal: „Martin, hm.... Tak toho spasím, ten se bude hodit.“ To naprosto není pravda. Bůh se podíval a řekl: „Martin. A jéje. Tak toho radši spasím hodně brzo, než něco napáchá.“ U některých z vás si Bůh mohl dovolit spasit vás později. Mě musel spasit

hodně brzo. Říkal: „Honem ho radši spasím, než stihne dozrát. Než se dolomí, než se to dovyvine.“ Nestihl jsem napáchat nic příliš zlého. I tak toho ale bylo dost.

Přijměte pravdu o sobě. Přijměte v Kristu, jak vás vidí Bůh. Ale přesto, kdyby někdo o mně prorokoval jakoukoliv nedokonalost, tak to odmítám. Skrze víru v Boha. Ne nutně skrze svou schopnost, ale skrze svou víru v Boha. Vím, že nad vším zvítězím. Jestli ne dneska, tak zítra. Především jsem zvítězil nad jednou věcí, včera nad jinou, dneska zvítězím nad další a pak mám ještě seznam, co mě čeká příští dny. Takhle se dívejte na sebe a na lidi okolo. Nedívejte se na svůj příběh jako na seznam, nad čím vším už jste zvítězili, a už vůbec ne jako na seznam, co ještě není dokonalého.

Někdy lidé říkají, že se jim líbí naše manželství s Kristýnkou. A já si říkám: Ještěže děláme takový dojem. Jsem rád, že mi Bůh dal právě Kristýnu. On moc dobře věděl, koho potřebuji, protože jsem někdy protivný. Nebo nepříjemný, unavený. Zápasím s věcmi. Co má ve chvílích mé nedokonalosti dělat moje žena? Prorokovat Onezima. Neupněte se na věci, které ještě nejsou. Protože čím víc se jimi budete sytit, kochat a mluvit je, tím víc je budete tvořit. Upněte se na naději. Prorokujte naději. Víte, když jsem nabručený, umím být i nepříjemný. Občas řeknu něco, co není požehnání. Kristýnka si v té situaci může vybrat, co s tím udělá. Jde a „vyleze na kopec“. Většinou jde na chvíli do bezpečné vzdálenosti a řekne: „Bože, co s ním?“ Bůh jí dá nějaký pohled, skrze který dostane sílu. Udělá čaj, který mám rád, nebo něco takového, donese mi ho a řekne: „Na. Stejně tě mám ráda.“ V tu chvíli prorokuje napřímenost, ne dolomenost. A já si o to lépe uvědomím, že na své okolí bručím a přenáším tlaky, třeba z práce. Ne, že bych už nemusel zvítězit a poprat se s tím. A věřte nebo nevěřte, ani Kristýnka není úplně dokonalá. Nikdo z nás ještě není dokonalý.

Ale co budeme dělat do doby, než budeme dokonalí? To může být pěkné peklo. Peklo nedokonalosti. Peklo neustálého podtrhávání nedokonalostí. Můžeme vytvořit skupinky těch, kteří jsou si v nedokonalostech podobnější. Chromí můžou být spolu a pohoršovat se nad poloslepými. Ti si hlavu ukrotí nad nahluchlými, kteří naprosto nemají pochopení pro chromé. Každý jste postiženi trošku jiným způsobem. Řešením není to, že se podobně postižení shromáždí, aby pohrdli těmi, kteří jsou postiženi jinak. Protože zrovna my umíme chodit, to, že nic nevidíme a neslyšíme,

nám přijde jako malá věc. Ale jak umíme chodit! Co budeme dělat ve svých manželstvích, ve vztazích, v církvi, než budeme dokonalí? Přikryjeme to láskou. Nadějí. Budeme prorokovat Onezima, než se Onezim stane Onezimem. Vylezte na kopec, bratří. Modlete se, čiňte pokání.

Střezte svoji mysl a svoje ústa, co o kom říkáte. Napomeňte toho, kdo bude mluvit nepravé věci, i kdyby to byly vaše děti. Naše děti dorůstají, už to nejsou žádná miminka. Začínají mít na věci názor. Ten názor je zdánlivě správný a faktický. Ale my je opravujeme a říkáme: „Takhle se na to nesmíš dívat.“ Dítě na to: „Ale to je přece špatně, ne?“ Odpovídám: „Ale takhle se na to nesmíš dívat. Tenhle pohled ti nedal Bůh. To ti ukázalo tělo nebo ďábel.“ Dítě znovu říká: „Ale já tomu nerozumím, vždyť je to přece správně.“ Já na to: „Nevidíš to správně. Protože přestože vidíš skutečnost, tak vidíš špatně ducha té skutečnosti. Pokud to nevidíš v naději, pokud se na to nedíváš v kontextu a nepřicházíš s Božím pohledem, tak to není pravda. Je to lež a blud z pekla, i kdyby to skutečnost byla.“

OTÁZKA: Vím, že se máme povzbuzovat, ale také se máme napomínat, alespoň já to potřebuji. Není to jenom o tom, že si budeme klást před oči věci, ve kterých jsme dobře, ale že se máme také napomenout a pojmenovat věc, která není v našem životě dobře, abychom šli v dokonalosti. Je to tak?

ODPOVĚĎ: Máme se napomínat. Co to ale znamená? V originále to znamená budovat, napřimovat. Napomínat k životu. Na druhou stranu vás někdo může ubít neustálým sekýrováním a vytýkáním. To je negativní význam napomínání.

OTÁZKA: Jde tedy o způsob napomínání?

ODPOVĚĎ: Ano, o ducha. Slovo napomínat se může překloupat na jednu, nebo na druhou stranu. Pojďme ho rovnou překloupat na správnou stranu. Nikdy nemá smysl někoho sekýrovat. Něco takového Boží slovo neříká. To znamená, že bych se na situaci neměl dívat tak, že mu oznámím skutečnost, co nedělá dobře, ale pomoci mu, aby ji začal dělat dobře. Zvolím takový způsob, který ho tam dostane. Jestli mu to říct nebo neříct, to záleží na situaci. Dám vám příklad. Co byste udělali, kdyby přišel člověk z toalety a zapomněl se zapnout nebo mu koukala košile? Šli

byste ho „napomenout“. V tomto duchu chápejte slovo napomenutí. Šli byste ho napravit. Ne tak, že ho snížíte, ale tak, že ho okopete jako stromeček ve smyslu, že mu dáte příležitost.

Přijdu k člověku, který má zjevně nějakou nedokonalost. Pokusím se v duchu mírnosti, prohlédaje sám k sobě, takového napravit. (Gal 6:1) Vaším záměrem je jenom upozornit ho a dát mu život. Mohu ho totiž napomenout a napravit způsobem, který ho přivede dolů, anebo ho můžu napomenout a napravit tak, že ho pozdvihnu nahoru. Víte, vidím nedokonalost každý den asi stokrát. Vždycky musím zvážit, v který okamžik to komu řeknu, komu to přinese život, a komu to přinese smrt. Často se modlím.

Mnozí z vás za mnou přišli, že bychom nějakému člověku měli něco říct. Souhlasil jsem: „Ano, měli, ale potřebuji nejdřív najít v Bohu situaci, abych se v tom napomenutí potkal s Bohem.“ Jednou mi Bůh řekl, že Ester potřebovala čekat. Čekat, než Mardocheus oznámí spiknutí proti králi, než král dostane sen, než Haman postaví šibenici a tak dále. Vše musí dozrát. A tak i v napomínání musím přijít v duchu, který přinese život a pomůže. Napomínejte se, povzbuzujte se a hledejte způsob v Kristu, jak na to.

Stále řeším různé situace se svými dětmi a hledám, co udělat. Mám ji potrestat? Někdy to udělám. Mám ji raději vzít na kolo? Někdy to udělám. Mám jí promluvit do duše? Mám jí dát zákaz? Mám jí povědět nějaký příběh? Děti někdy netuší, že když jim povídám příběh, mluvím přitom o tom, co jsme řešili dopoledne. Snažím se, aby tomu porozuměly a dokázaly to změnit. Hledám, jakým způsobem pomůžu nápravě.

Vylezte na hory, nazývejte Onezím a netrapte svoji duši neustálým hleděním a slyšením jako Lot.